

Voor wie kán kijken: niet doen

Blinde en slechtzijnde scholieren op de wedstrijd tandem vinden het erg eng, zo'n kuipbocht

MAARTJE WILLEMS

AMSTERDAM - Zeven slechtzijnde en blinde kinderen kregen gisteren in plaats van gymles een clinic wielrennen in het Velodrome. "Het was wel eng!"

"Hebben jullie wel eens een baantandem gevoeld?" vraagt Richard Bonhof. Hij zit sinds 2003 in de wielersport en is semi-professioneel tandemwielrenner. Zelf ziet hij vijf procent.

Voorzichtig lopen de leerlingen van de Visio/Kiosb Comenius-school (onderwijs voor blinden en slechtzijnden) naar de tandems. Langzaam glijden de handen over de fietsen. De meeste leerlingen hebben thuis een tandem, maar deze voelt toch anders aan: het stuur gaat naar beneden en loopt rond en op de pedalen zit een riempje om de schoenen vast te zetten.

Bonhof is al zijn hele leven slechtzijnd. Vier jaar geleden zat hij in een revalidatiecentrum, om beter met zijn handicap te leren leven. Hij kwam daar in contact met het wielrennen. Deze zomer reed hij het WK paracyclicen in Bordeaux, samen met zijn vaste voorrijder Jeroen Lute. "Zonder voorrijder op wie je kunt vertrouwen, ben je nergens," zegt Bonhof. De clinic geeft hij als tegenprestatie voor de gemeente Amsterdam, die hem sponsorde.

Nadat de leerlingen de tandem hebben gevoeld, is het tijd kennis te maken met de baan. Veertien handen zoeken de grond en schuiven omhoog, en omhoog. "Dit is steil!" roept één van de leerlingen uit. "Ik had een heuveltje verwacht, geen Himalaya." De bochten op de wielersport hebben een helling van 47 graden. De vijftienjarige Manon Kemper is er van geschrokken en durft niet meer op de fiets.

Om de leerlingen eraan te laten wennen, loopt Bonhof met hen

Er moest wel wat worden weggeslikt, maar daar gaan ze dan, de leerlingen van de Visio/Kiosb Comenius-school.

FOTO KLAAS FOPMA

eerst een rondje over de baan.

"Wie wil er een rondje proberen?" vraagt Bonhof. "Ik wacht wel even!" klinkt het in koor. Drie leerlingen durven wel. Nog een laatste advies van Bonhof voor de leerlingen die nog wat kunnen zien: "Niet

naar beneden kijken, want dat is eng."

De eerste rondjes beginnen voorzichtig onderaan de baan. Sommige leerlingen krijgen de smaak te pakken en willen steeds hoger fietsen. Manon kijkt nog

steeds wat onzeker om zich rond, en informeert maar eens naar het dopinggebruik in de wielersport. "Dat is er wel, maar wij gebruiken niet," zegt Bonhof.

De eerste rijders zijn enthousiast. "Ik keek een keer per ongeluk

naar beneden," begint Ferry Moleenaar (17), "ik dacht dat ik van de helling af zou ketsen."

En uiteindelijk moest Manon er toch aan geloven.

Ze vond het leuk - als het maar niet te hard ging.